

สาระการเรียนรู้	สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น	มัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้	คำสอน เรื่อง พระแม่มาเรีย		
ออกแบบโดย	ซิสเตอร์นิตยา ชงโคพนาเวศ	โรงเรียน	สตรีมารดาพิทักษ์ จันทบุรี
วันที่	25 กุมภาพันธ์ 2017		

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- เพื่อให้นักเรียนรู้จักและมีความเชื่อ ศรัทธาในพระแม่มาเรีย
- เพื่อให้นักเรียนสามารถนำแบบอย่างการดำเนินชีวิตและคุณงามความดีของพระแม่มาเรีย ในด้านความสุภาพ ถ่อมตน ความรักเมตตา และความเสียสละ มาใช้ในการดำเนินชีวิตได้
- เพื่อให้นักเรียน เข้าใจใน บท “วันทามาเรีย” ได้อย่างลึกซึ้ง และสามารถที่จะสวดภาวนาวอนขอพระพร และความช่วยเหลือจากพระแม่มาเรียได้

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนรู้จักพระแม่มาเรีย องค์กรอุปถัมภ์ของ โรงเรียน และสามารถสวดภาวนาวอนขอความช่วยเหลือจากพระแม่มาเรีย และยึดพระแม่มาเรียเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตประจำวัน ในด้านความสุภาพถ่อมตน ความรักเมตตา และความเสียสละ

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

1. ประวัติพอสังเขปของพระแม่มาเรีย
2. แบบอย่างคุณธรรมความดีของพระแม่มาเรียในด้าน ความสุภาพถ่อมตน ความรักเมตตา และความเสียสละ
3. บทเพลงสรรเสริญของพระนางมาเรีย (Magnificat)

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- ครูซักถามนักเรียนว่า “นักเรียนมีใครที่เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต?” เปิดแฟ้มรูปภาพพระแม่มาเรียในรูปแบบต่างๆ ให้นักเรียนดูสนทนาและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับรูปภาพที่ดูและเลื่อกรูปภาพที่ประทับใจ

1.5 เวลา (Time)

- 4 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินผลและการวัดผล

- นักเรียนแสดงความคิดเห็น
- การตอบคำถาม
- สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม

3. การสร้างบรรยากาศ

- เปิด คลิป ประวัติ พระแม่มารีย์
- ภาวนาด้วยบท “วันทามารีย์”

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

คาบที่ 1-3

- ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 5-6 คน
- ครูตั้งประเด็นศึกษาให้นักเรียน “ถ้าพูดถึงผู้ที่เป็นแบบอย่างให้กับนักเรียนในด้าน ความสุภาพถ่อมตน ความรักเมตตา และเสียสละนักเรียนคิดถึงใคร? และเพราะอะไร?”
- ครูให้นักเรียนดูคลิปประวัติ พระแม่มารีย์ หรืออ่านพระวรสารอีกครั้งในแต่ละคาบ
- คาบที่ 1 ตอน “ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า” ลก.1:26-38 (แบบอย่างด้านเชื่อฟังและสุภาพถ่อมตน)
- คาบที่ 2 ตอน “งานสมรสที่หมู่บ้านคานา” ยน. 2:1-11 (แบบอย่างด้าน ความรักเมตตา)
- คาบที่ 3 ตอน “พระนางมารีย์ตั้งเจียมนางเอลีซาเบธ” ลก.1:39-45 (แบบอย่างด้านความเสียสละ)
- จากคลิปที่ได้ดู “นักเรียนรู้จักพระแม่มารีย์ อย่างไรบ้าง และแสดงให้เห็นถึงคุณธรรมความดีของพระแม่มารีย์ในด้านใด? เพราะเหตุใด?” อภิปรายสรุปในกลุ่มและนำเสนอในชั้น

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับชีวิตในวัยเด็ก และแบบอย่างของพระแม่มารีย์ จากเอกสารที่ครูเตรียมให้
- ครูแจกพระวรสารและบทเทศน์ของคุณพ่อซัยยะ กิจสวัสดิ์ ให้นักเรียนอ่านศึกษาและสรุป
- ครูให้นักเรียนในกลุ่มแสดงความคิดเห็นถึงแบบอย่างของพระแม่มารีย์ในด้านต่างๆที่นักเรียนได้ดูจากคลิปจากการอ่านพระวรสาร และการแบ่งปันของเพื่อนๆ

อธิษฐาน

- ให้นักเรียนแสดงความศรัทธาและการภาวนาขอความช่วยเหลือจากพระแม่มารีย์ จากบท “วันทามารีย์” หรือสวดสายประคำ 10 เม็ด

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาแบ่งปัน ให้กับเพื่อนๆ ถึงสิ่งที่นักเรียนได้รับจากการศึกษา ประวัติ และคุณความดีของพระแม่มารีย์ในแต่ละตอน
- ให้นักเรียนแต่ละเขียนบทภาวนาขอคุณ ขอโทษ และขอพระพรจากพระแม่มารีย์ตามความปรารถนาของนักเรียน เพื่อนำไปสวดก่อนนอนตลอดสัปดาห์
- ให้นักเรียนแต่ละคนคิดไตร่ตรองและเขียนข้อตั้งใจที่จะนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตจากแบบอย่างของพระแม่มารีย์ ตลอดช่วงเวลาตลอดสัปดาห์ที่เรารู้จัก “พระแม่มารีย์” และชักจูงให้สวดสายประคำอย่างน้อย 10 เม็ดทุกครั้งที่มีโอกาส เช่น ก่อนและหลังตื่นนอน/ ระหว่างเดินทางไปกลับ โรงเรียน และนำประสบการณ์ที่ได้รับมาแบ่งปันให้กับเพื่อนๆ ในคาบต่อไป

คาบที่ 4

4.4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนอ่านพระวรสาร ลก 1:39-56
- ครูอธิบายความหมายของบทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์ (Magnificat) ตามแนวทางบทเทศน์ของคุณพ่อซัยยะ กิจสวัสดิ์

4.4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูแจกและให้นักเรียนอ่าน YOUCAT ข้อ 147-149
  - ข้อ 147 ทำไมพระนางมารีย์จึงมีบทบาทสำคัญในสมพันธันักบุญ?
  - ข้อ 148 พระนางมารีย์ช่วยเราได้จริงหรือ?
  - ข้อ 149 เราถวายบูชาแด่พระนางมารีย์ได้จริงหรือ?
- ครูและนักเรียนอภิปรายร่วมกันจากเอกสารที่อ่าน

- ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนบทกวีนาสรรเสริญ ขอบคุณ ขอโทษ หรือขอพรจากพระแม่มาเรียห์ สำหรับการที่นักเรียนได้ศึกษาและรับแบบอย่างจากแม่พระตลอด 3 สัปดาห์ที่ผ่านมา
- ครุณำนักเรียนไปที่ถ้ำแม่พระของโรงเรียน

อธิษฐานภาวนา

- นักเรียนสวดสายประคำ 10 เม็ดพร้อมกัน และแต่ละคนอ่านออกเสียงบทกวีนาของตนและรำพึงส่วนตัว

- ครูจงใจให้นักเรียนภาวนาก่อนนอนทุกคืนด้วยการภาวนาจากใจ ตามแนวทางของบทกวีนาที่นักเรียนเขียนขึ้นตลอดสัปดาห์ และสวดสายประคำทุกครั้งที่มีโอกาสและนำประสบการณ์ที่ได้รับมาแบ่งปันในคาบถัดไป

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. นักเรียนได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการศึกษาประวัติ และแบบอย่างความดีของพระแม่มาเรียห์ และจะนำไปใช้ในชีวิตอย่างไร?
2. เมื่อสวดบทกวีนาของพระแม่ “บทวันทามาเรียห์” ก่อนเรียนและหลังเรียนนักเรียนรู้สึกแตกต่างกันอย่างไร?
3. จากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแบบอย่างพระแม่มาเรียห์ นักเรียนมีความสนใจในแบบอย่างด้านใด และจะนำแบบอย่างจากพระแม่มาเรียห์มาใช้ในการดำเนินชีวิตอย่างไร เพื่อทำให้สังคมรอบข้างของนักเรียนน่าอยู่ขึ้น?

6. สื่อการเรียนการสอน

- เครื่องเล่น DVD
- บทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์
- เอกสารประกอบการเรียน
- รูปภาพ

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษาและรำพึงบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง
  1. “ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า” (ลก. 1:26-38)
  2. “งานสมรสที่หมู่บ้านคานา” (ยน. 2:1-11)
  3. “พระนางมารีย์ตั้งเฝ้านมนางเอลีซาเบธ” (ลก. 1:39-45)
  4. “สมโภชพระนางมารีย์รับเกียรติยกขึ้นสวรรค์” (ลก. 1: 39-56)

1. ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า

ข่าวดี ลก 1:26-38

²⁶เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้วพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อเมืองนาซาเร็ธ ²⁷มาพบหญิงพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งหมั้นอยู่กับชายชื่อโยเซฟ ในราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด หญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อมารีย์ ²⁸ทูตสวรรค์เข้าไปในบ้านกล่าวกับพระนางว่า จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน” ²⁹เมื่อทรงได้ยินถ้อยคำนี้ พระนางมารีย์ทรงงุนวายพระทัยมาก ทรงถามพระองค์เองว่า คำทักทายนี้หมายความว่าอะไร ³⁰แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่พระนางว่า “มารีย์อย่ากลัวเลย ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน ³¹ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่าเยซู ³²เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์ พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษให้แก่เขา ³³เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไปและพระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย” ³⁴พระนางมารีย์จึงทรงถามทูตสวรรค์ว่า “เหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” ³⁵ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอานูภาพของพระเจ้าผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า ³⁶ดูซิ เอลีซาเบธ ญาติของท่าน ทั้ง ๆ ที่ชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์บุตรชาย ใคร ๆ คิดว่านางเป็นหมั้น แต่นางก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว ³⁷เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้” ³⁸พระนางมารีย์จึงตรัสว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากพระนางไป

*****

เมื่อเอลีซาเบธซึ่งเป็นมารดาของยอห์นผู้ทำพิธีล้างตั้งครรภ์ได้หกเดือน พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี เพื่อแจ้งข่าวแก่หญิงพรหมจารีผู้เป็นคู่หมั้นของโยเซฟ ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิดหญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อ **มารีย์** คำแรกที่ทูตสวรรค์กาเบรียลกล่าวทักทายพระแม่มาเรียคือ “จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน” (ลก 1:28) คำ “โปรดปราน” ตรงกับภาษากรีก *charitoō* (คาริโตโอ) ซึ่งพบอีกเพียงครั้งเดียวในบทจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเอเฟซัส (อฟ 1:6) ความหมายคือ “ให้เปล่า ๆ” และต่อมาใช้เพื่อหมายถึง “พระพรหมทาน”

เมื่อพระแม่มาเรียเปี่ยมด้วยพระพรหมทานเช่นนี้ ทำไมพระนางจึงงุนวายพระทัยยิ่งนักเมื่อได้ยินคำทักทายของทูตสวรรค์? (ลก 1:29) เหตุผลแรกอาจเป็นเพราะความสุภาพถ่อมตนของพระนางเอง “ทำไมต้องเป็นข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าแสนจะต่ำต้อย ทำไมพระองค์จึงโปรดปรานข้าพเจ้า!” เหตุผลอีกประการหนึ่งคง

เป็นเพราะพระนางตระหนักดีว่าชะตากรรมของผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรรนั้นเป็นอย่างไร ? ชาวิวดีคือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร แต่ตลอดสามพันปีที่ผ่านมา พวกเขาต้องทนทุกข์ยิ่งกว่าชนชาติอื่นใด และเกือบถูกพวกนาซีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง นี่คือสาเหตุที่ทำให้พระแม่มารีย์ และวุ่นวายพระทัย จนทูตสวรรค์ต้องปลอบใจว่า “มารีย์ อย่ากลัวเลย” พร้อมกับกล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า “ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน” (ลก 1:30)

พร้อมกันนี้ ทูตสวรรค์กาเบรียลได้แจ้งข่าวสำคัญแก่พระแม่มารีย์ 2 ประเด็นด้วยกัน ประเด็นแรกเกี่ยวข้องกับพระแม่เอง กล่าวคือ

1. **พระแม่จะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง** และเป็นเพราะข่าวนี้เองที่ทำให้พระนางถามว่า “เหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้ได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” จะเห็นว่าพระนางไม่ได้สงสัยในคำพูดของทูตสวรรค์ แต่สงสัยตัวเองว่าจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรได้อย่างไรในเมื่อยังเป็นพรหมจารีอยู่ ผิดกับเศคาริยาห์ที่ทูลถามทูตสวรรค์กาเบรียลว่า “ข้าพเจ้าจะแน่ใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ข้าพเจ้าชราแล้ว และภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้วด้วย” จนทูตสวรรค์ต้องตำหนิว่า “ข้าพเจ้าคือกาเบรียลซึ่งเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาพูดกับท่านและนำข่าวดีนี้มาแจ้งให้ท่านทราบ แต่ท่านไม่เชื่อคำของข้าพเจ้า ซึ่งจะเป็นจริงเมื่อถึงเวลากำหนด ดังนั้น ท่านจะเป็นไปจนถึงวันที่เหตุการณ์นี้จะจริง” (ลก 1:18-20)

สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือลูกาเป็นแพทย์ และพยายาม “ค้นคว้าเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่ต้นอย่างละเอียด” (ลก 1:3) ท่านควรจะบันทึกกระบวนการให้กำเนิดบุตรในเชิงวิทยาศาสตร์ดังที่แพทย์ทั่วไปพึงกระทำ แต่กลับกลายเป็นว่าท่านบันทึกคำสนทนาระหว่างทูตสวรรค์กาเบรียลและพระแม่มารีย์เกี่ยวกับการให้กำเนิดบุตรที่ไม่เหมือนใครในโลกนี้ไว้อย่างละเอียด นั่นคือ “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอานุภาพของพระผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า” (ลก 1:35) นั่นคือ ท่านค้นคว้าและยืนยันในฐานะแพทย์ว่า **พระกุมารทรงบังเกิดด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิตเจ้า**

2. **พระแม่จะตั้งชื่อบุตรที่เกิดมาว่า “เยซู”** ซึ่งตรงกับภาษาฮีบรู *Joshua* (โยชูวา) อันหมายถึง “พระเยโฮวาห์คือผู้ช่วยให้รอด”

ประเด็นที่สอง เกี่ยวกับ “บุตร” ของพระแม่ คือ

1. **เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่** (ลก 1:32)

2. **เขาจะได้ชื่อว่าบุตรของผู้สูงสุด** ตามความคิดของชาวยิว “บุตร” คือ “สำเนา” (copy) ของบิดา และมีคุณสมบัติทุกประการที่บิดามี ในกรณีนี้บิดาคือ “ผู้สูงสุด” หรือ *hupsistos* (ฮุพซิสตอส) ในภาษากรีก ซึ่งหมายถึง “พระยาห์เวห์” เพราะฉะนั้นบุตรที่จะเกิดมาจึงมีคุณสมบัติทุกประการที่พระยาห์เวห์ทรงมี

3. **เขาจะได้รับพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของเขา** ซึ่งเท่ากับว่าพระองค์คือผู้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด

4. **เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไป** นั่นคือพระองค์จะเป็นกษัตริย์ปกครองชาวอิสราเอลชั่ววันรันดร

5. **พระอาณาจักรของเขจะไม่สิ้นสุดเลย** ซึ่งเป็นการทำให้คำพยากรณ์ของประกาศนารันท์กล่าวแก่กษัตริย์ดาวิดสำเร็จลุล่วงไป นั่นคือ “ราชวงศ์และอาณาจักรของท่านจะมั่นคงอยู่ต่อหน้าเราตลอดไป อำนาจปกครองของท่านจะตั้งมั่นอยู่ตลอดไป” (2 ซมอ 7:16)

แม้ทูตสวรรค์กาเบรียลจะไม่ได้กล่าวออกมาตรง ๆ แต่จากเนื้อหาของข่าวที่แจ้งแก่พระแม่มารีย์ซึ่งได้กล่าวมาแล้ว เราไม่มีทางเลือกสรูปเป็นอื่นได้เลยนอกจาก **“พระกุมารที่กำลังจะประสูติมานี้คือพระเมสสิยาห์ และทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด !”**

พระเจ้าทรงแจ้งแผนการและวัตถุประสงค์ของพระองค์ในการไถ่กู้มนุษยชาติให้พระแม่มารีย์ทราบแล้ว ขาดเพียงสิ่งเดียวคือ “ความยินยอม” จากพระแม่ ทั้ง ๆ ที่ทรงกลัวและรุ่มรวยพระทัย แต่พระแม่ก็ทรงตัดสินใจเด็ดขาด ตอบทูตของพระเจ้าว่า **“ขอให้เป็นที่ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด”** (ลก 1:38)

พระกุมารกำลังจะประสูติแล้ว... เราจะตอบรับความโปรดปรานและพระพรหรรษาเช่นเดียวกับพระแม่มารีย์ แล้วทูลเชิญพระองค์เข้ามาในหัวใจของเรา.. หรือเราจะใจดำทิ้งพระองค์ให้หนาวเหน็บอยู่ในถ้ำเลี้ยงสัตว์ ก็เลือกเอา !

%%%%%%%%%

2. งานสมรสที่หมู่บ้านคานา

ข่าวดี ยน 2:1-11

¹สามวันต่อมาในงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี พระมารดาของพระเยซูเจ้าทรงอยู่ในงานนั้น ²พระเยซูเจ้าทรงได้รับเชิญพร้อมกับบรรดาศิษย์มาในงานนั้นด้วย ³เมื่อเหล้าองุ่นหมด พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงมาทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว” ⁴พระเยซูเจ้าตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ท่านต้องการสิ่งใด เวลาของเรายังมาไม่ถึง” ⁵พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงกล่าวแก่บรรดาคณรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” ⁶ที่นั่นมีโอ่งหินตั้งอยู่หกใบ เพื่อใช้ชำระตามธรรมเนียมของชาวยิว แต่ละใบจุน้ำได้ประมาณหนึ่งร้อยลิตร ⁷พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาคณรับใช้ว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็ม” เขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงขอบ ⁸แล้วพระองค์ทรงสั่งเขาอีกว่า “จงตักไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงเถิด” เขาก็ตักไปให้ ⁹ผู้จัดงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่เปลี่ยนเป็นเหล้าองุ่นแล้ว ¹⁰ไม่รู้ว่าเหล้านี้มาจากไหน แต่คณรับใช้ที่ตักน้ำรู้ดี ผู้จัดงานเลี้ยงจึงเรียกเจ้าบ่าวมา ¹¹พูดว่า “ใคร ๆ เขานำเหล้าองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน เมื่อบรรดาแขกเต็มมากแล้ว จึงนำเหล้าองุ่นอย่างรองมาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้” ¹¹พระเยซูเจ้าทรงกระทำเครื่องหมายอัศจรรย์ครั้งแรกนี้ที่หมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี พระองค์ทรงแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ และบรรดาศิษย์เชื่อในพระองค์

*****

หมู่บ้านคานาอยู่ไม่ไกลจากเมืองนาซาเร็ธ นักบุญเยโรมเล่าว่าจากเมืองนาซาเร็ธเราสามารถมองเห็นหมู่บ้านคานาได้ด้วยตาเปล่า มิ่งงานสมรสที่หมู่บ้านคานาและพระนางมารีย์ทรงอยู่ในงานนั้นในฐานะผู้มีส่วนสำคัญ เพราะเป็นพระนางเองที่ร้อนใจเมื่อเหล้าองุ่นหมด และเป็นพระนางอีกนั่นแหละที่มีอำนาจสั่งคณรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” (ยน 2:5) ในหนังสืออภิศกรรมบางเล่ม ดังเช่นพระวรสารของชาวอียิปต์โบราณ มีรายละเอียดระบุว่าพระนางมารีย์เป็นพี่สาวของมารดาเจ้าบ่าว และในบางบทนำของหนังสือพระธรรมใหม่ยุคเริ่มแรกถึงกับระบุว่าเจ้าบ่าวคือยอห์นอัครสาวกเอง และมารดาของเจ้าบ่าวคือนางซาโลเมผู้เป็นน้องสาวของพระนางมารีย์ ไม่ว่าข้อเท็จจริงจะเป็นเช่นใดก็ตาม สิ่งที่เรารับรู้ได้อย่างแน่นอนคือผู้เขียนพระวรสารตอนนี้รู้รายละเอียดราวกับว่าอยู่ในเหตุการณ์จริง เพราะแม้แต่คำพูดของพระนางมารีย์และผู้จัดงานเลี้ยงก็ได้รับการบันทึกไว้

ไม่มีการเอ่ยถึงโยเซฟ เป็นไปได้ว่าท่านเสียชีวิตนานแล้ว อันเป็นสาเหตุทำให้พระเยซูเจ้าไม่อาจทอดทิ้งพระมารดาและญาติพี่น้องไว้ตามลำพังได้ พระองค์จำต้องทนรออีก 18 ปีหลังจากทรงค้นพบว่า

พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าที่ “ต้องอยู่ในบ้านของพระบิดา” (ลก 2:49) คราวที่เสด็จไปร่วมฉลองปีศาครั้งแรกในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพระชนมายุได้ 12 พรรษา

กฎหมายยิวกำหนดให้ทำพิธีแต่งงานในวันพุธ อันอาจเป็นสาเหตุทำให้วันพุธ หรือ Wednesday ในภาษาอังกฤษ มีคำว่า “Wed” ซึ่งแปลว่า “แต่งงาน” รวมอยู่ด้วย การแต่งงานในปาเลสไตน์ถือเป็นงานยิ่งใหญ่สุดของหมู่บ้าน พิธีแต่งงานมักกระทำตอนหัวค่ำ หลังพิธีจะมีขบวนแห่คู่บ่าวสาวไปสู่เรือนหอโดยมีผู้ถือประเหือสิริษะ และผู้ร่วมขบวนแห่ทุกคนจะถือตะเกียงหรือคบไฟสว่างไสวไปตามเส้นทางที่ยาวที่สุดเท่าที่จะยาวได้ เพื่อให้ชาวบ้านจำนวนมากที่สุดได้มีโอกาสอวยพรคู่บ่าวสาว เมื่อถึงเรือนหอ คู่บ่าวสาวจะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงกษัตริย์และราชินี ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การเรียกขาน หรือแม้แต่คำพูดทุกคำของคู่บ่าวสาวก็ได้รับการปฏิบัติตามราวกับเป็นพระบรมราชโองการ พวกเขาจะเปิดบ้านเลี้ยงฉลองเช่นนี้ประมาณ 7 วัน สำหรับชาวยิวที่ยากจนและต้องตรากตรำทำงานหนัก นี่คือสัปดาห์แห่งการเฉลิมฉลองที่น่ายินดีที่สุดในชีวิต และในโอกาสแห่งความยินดีเช่นนี้เองที่พระเยซูเจ้าเสด็จมาร่วมงานด้วย

ขอหันเกล้าว่าพระองค์ไปร่วมงาน “พร้อมกับบรรดาศิษย์” (ยน 2:2) ซึ่งขณะนั้นมี 5 คนคือ อดีตศิษย์ของยอห์นผู้ทำพิธีล้างสองคน เปโตร ฟิลิป และนาธานาเอล (ยน 1:35-51) อาจเป็นเพราะแขกไม่ได้รับเชิญห้าท่านนี้กระมังที่ทำให้งานเลี้ยง “ลุ่ม” เพราะ เหล้าอ่องุ่นหมด

เหล้าอ่องุ่นถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะขาดเสียมิได้ในงานเลี้ยงของชาวยิว พวกเขาได้รับบีถึงกับสอนว่า “ปราศจากเหล้าอ่องุ่น ก็ปราศจากความยินดี” ลำพังการต้อนรับแขกทั่วไปก็เป็นหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ชนิดที่แขกมาเวลาดึกคืนเที่ยงคืน เข้าบ้านยังต้องแบกหน้าไปปรบเร้าเพื่อนบ้าน “เพื่อนเอ๋ย ให้ฉันขอมัขมนมปังสักสามก้อนเถิด เพราะเพื่อนของฉันเพิ่งเดินทางมาถึงบ้านของฉัน ฉันไม่มีอะไรจะให้เขากิน” (ลก 11:5-6) ยิ่งเป็นงานเลี้ยงฉลองโอกาสแต่งงานอย่างนี้ด้วยแล้ว หากเจ้าภาพไม่สามารถจัดหา “เหล้าอ่องุ่น” ไว้ต้อนรับแขก คงไม่ต้องบรรยายว่าจะน่าอับยศอดสูสักเพียงใด ท่ามกลางสถานการณ์อันเลวร้ายสุด ๆ นี้เอง “พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงมาทูลพระองค์ว่า ‘เขาไม่มีเหล้าอ่องุ่นแล้ว’” (ยน 2:3)

คำตอบของพระเยซูเจ้าคงทำให้ผู้ฟังหลายคนสะอึก หากแปลต้นฉบับตามตัวอักษร เราจะได้คำตอบว่า “หญิงเอ๋ย อะไรแก่ฉันและแก่ท่าน” คำ “หญิงเอ๋ย” ตรงกับภาษากรีก gunai (กุนาย) เป็นคำเดียวกับที่พระเยซูเจ้าตรัสจากไม้กางเขนว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือลูกของท่าน” (ยน 19:26) Homer กวีผู้ยิ่งใหญ่ใช้คำ gunai ในบทประพันธ์กับผู้เป็น “ภรรยาสุดที่รัก” และจักรพรรดิออกัสตัสแห่งอาณาจักรโรมันอันยิ่งใหญ่ทรงเรียกคลีโอพัตรา ราชินีผู้เลอโฉมและเลื่องชื่อแห่งอียิปต์ โดยใช้คำ gunai เหมือนกัน เพราะฉะนั้น “หญิงเอ๋ย” จึงไม่ใช่คำพูดที่ดูหมิ่นเหยียดหยาม แต่เป็นคำที่ใช้พูดกับผู้เป็นที่รักและเคารพสูงสุด

ส่วนคำตอบ “อะไรแก่ฉันและแก่ท่าน” ซึ่งมีพระคัมภีร์บางฉบับแปลท่านองว่า “ฉันจะทำอะไรกับท่านดี” หรือ “ธุระอะไรของเราเล่า” นั้น แม้ “คำพูด” จะเป็นเช่นนี้จริง แต่ “น้ำเสียง” เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หากพูดด้วย “น้ำเสียงโกรธ” ความหมายที่ได้คือการ “ตำหนิ” และ “ปฏิเสธ” แต่หากพูดด้วย “น้ำเสียงอ่อนโยน” ความหมายคือ “อย่ากังวลเลยแม่ ปล่อยให้เป็นที่ธุระของลูกเถิด ลูกจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยตามวิธีของลูก”... และนี่คือสิ่งที่พระมารดาได้รับรู้และวางพระทัยในพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม จนกล้ากล่าวแก่บรรดาคนรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” (ยน 2:5)

“ที่นั่นมีโองานตั้งอยู่หกใบ เพื่อใช้ชำระตามธรรมเนียมของชาวยิว แต่ละใบจุน้ำได้ประมาณหนึ่งร้อยลิตร” (ยน 2:6) พิธีชำระตามธรรมเนียมของชาวยิวคือ การล้างเท้าของผู้เดินทางก่อนเข้าบ้าน และการล้างมือทั้งก่อนและระหว่างรับประทานอาหาร ยอห์นอธิบายว่าบรรดาคนรับใช้ “ตักน้ำใส่จนเต็มถึงขอบ” (ยน 2:7) เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีที่ว่างเหลือสำหรับใส่สารหรือส่วนผสมอื่นเจือปนเพื่อแปลงน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น ต่อจากนั้น พระเยซูเจ้าตรัสสั่งว่า “จงตักไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงเถิด” (ยน 2:8) ผู้จัดงานเลี้ยงเทียบได้กับหัวหน้าคนรับใช้ในปัจจุบัน มีหน้าที่รับผิดชอบจัดที่นั่งให้แขก รวมถึง การบริการอาหารและเครื่องดื่มซึ่งได้แก่เหล้าองุ่นตลอดงาน เมื่อ “ผู้จัดงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่เปลี่ยนเป็นเหล้าองุ่นแล้ว” (ยน 2:9) เขาพูดว่า “ใคร ๆ เขานำเหล้าองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน เมื่อบรรดาแขกดื่มมากแล้ว จึงนำเหล้าองุ่นอย่างรองมาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้” (ยน 2:10) แสดงว่าพระองค์ไม่เพียงเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นธรรมดา ๆ เท่านั้น แต่ทรงทำให้เป็นเหล้าองุ่นชั้นเลิศอีกด้วย

งานแต่งงานที่หมู่บ้านคานาให้บทเรียนแก่เราหลายประการ ขอเริ่มต้นที่พระมารดา ก่อน

1. พระมารดาหันไปหาพระเยซูเจ้าทันทีที่เกิดปัญหา สามสิบปีที่เมืองนาซาเรธยอมมานพที่จะทำ ให้พระมารดา รู้จักและคุ้นเคยกับบุตรของพระนางเป็นอย่างดี จนกลายเป็นสัญชาติญาณที่จะหันไปหา พระองค์ทันทีที่เกิดปัญหา เช่นเดียวกัน หากเรา รู้จักและคุ้นเคยกับพระเยซูเจ้าเป็นอย่างดี สัญชาติญาณย่อม กระตุ้นให้เราหันไปพึ่งพาพระองค์ทุกครั้งที่เราประสบความยากลำบากในชีวิต

2. พระมารดาทรงวางพระทัยในพระเยซูเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม แม้พระนางจะไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลัง จะทำสิ่งใด และหากฟังเดิน ๆ คูเหมือนพระองค์จะปฏิเสธคำขอของพระนางด้วยซ้ำไป กระนั้นก็ตามพระ นางยังเชื่อมั่นว่าพระองค์จะทำสิ่งที่ดีที่สุด จึงกล้าสั่งบรรดาคนรับใช้ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ สุด ยอดคือ พระนางเชื่อและวางใจ แม้ไม่เข้าใจ เราทุกคนล้วนต้องประสบกับช่วงเวลาที่มืดมนที่สุดในชีวิต ช่วงเวลาที่มองไม่เห็นทางออก อีกทั้ง ไม่เข้าใจด้วยซ้ำไปว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรและทำไม...ผู้ที่ยังเชื่อและ วางใจพระเยซูเจ้าในห้วงเวลาเช่นนี้ ย่อมเป็นสุข เหตุว่าเขากำลังเจริญรอยตามพระนางมารีย์พระมารดาของ พระเจ้า

นอกจากพระมารดาแล้ว เรายังได้บทเรียนจากพระเยซูเจ้าอีกด้วย ประเด็นแรกเกี่ยวกับเรื่อง **“เวลา”** อัครธรรม์ครั้งแรกของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นระหว่าง **“งานแต่งงาน”** ซึ่งเป็นงานที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรื่นเริง ยินดีและความสุข **พระองค์ทรงพอพระทัยร่วมแบ่งปันความยินดีและความสุข** ต่างจากพวกเคร่งศาสนาบางคนที่ชอบพกพาความเคร่งขรึมและโศกเศร้าติดตัวไปทุกแห่ง พวกเขาคิดว่าเสียงหัวเราะเป็นบาป ศาสนาสำหรับพวกเขาหมายถึงการแต่งชุดดำเสมือนไว้ทุกข์ให้แก่บาปของตน และต้องพูดเสียงเบาราวกับสำรวมตน อีกทั้ง ต้องแยกตัวจากสังคมให้ดูเหมือนสละโลก ฯลฯ ตามมาตรฐานของชาวโลก ดูเหมือนพวกเขาเป็นคนศรัทธา... แต่เราจับแมลงวันด้วยน้ำผึ้ง ได้มากกว่าด้วยน้ำส้มจันทน์ใด เราขอมพาคนไปสวรรค์ด้วยหน้าตาที่อึมเฉิบี่ยมเข้มมากกว่าด้วยหน้าตาที่เคร่งขรึมเศร้าหมองฉนั้น **ที่สำคัญ พระเยซูเจ้าไม่ทรงถือว่าความสุขเป็นอาชญากรรม แล้วเราซึ่งเป็นศิษย์ติดตามพระองค์ จะไม่ปฏิบัติเช่นเดียวกันหรือ ?**

ประเด็นที่สองเกี่ยวข้องกับ **“สถานที่”** อัครธรรม์ครั้งแรกของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นใน **“บ้าน”** ท่ามกลางหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง หากได้เกิดขึ้นในสถานที่ใหญ่โต โอ้อ่าท่ามกลางฝูงชนมากมายแต่ประการใดไม่ **“บ้าน”** คือสถานที่ทรงคุณค่าและน่าอยู่ที่สุดในโลก แต่ทำไมเราถึงยอมปล่อยให้ความหยาบคาย ความไม่สุภาพ การไม่ให้เกียรติซึ่งกันและกัน ความเห็นแก่ตัว ความรุนแรง และอีกจิปาถะเกิดขึ้นใน **“บ้านของเรา”**... **“บ้าน”** ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของคนที่เรารักและใกล้ชิดมากที่สุด ส่วนคนแปลกหน้านอกบ้านกลับได้พบเห็นและได้รับแต่สิ่งที่ดีที่สุดจากเรา ในเมื่อพระเยซูเจ้ายังทรงมอบสิ่งที่ดีที่สุดคือ **“ทรงแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์”** ใน **“บ้าน”** เช่นนี้ แล้วเราไม่คิดจะทำสิ่งดี ๆ ใน **“บ้านของเรา”** บ้างดอกหรือ ? (เทียบ ยน 2:11)

ประเด็นที่สามเกี่ยวกับ **“เหตุผล”** เราทราบแล้วว่า การต้อนรับแขกของชาวตะวันออกถือเป็นหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ และการปล่อยให้งานสมรส **“ล่ม”** เพราะไม่มีเหล้าองุ่นต้อนรับแขกนั้นน่าอับอายอดสูสึกเพียงใด **เพราะทรงเข้าถึงจิตใจ ทรงเห็นอกเห็นใจ และทรงเมตตาผู้เดือดร้อนขัดสน พระเยซูเจ้าทรงช่วยเหลือคู่บ่าวสาวชาวชนบทให้รอดพ้นจากความอับอายอดสูที่สุด** แต่น่าเสียดายที่เรากลับเดินสวนทางกับพระองค์... เราแทบทุกคนมักยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นตกทุกข์ได้ยาก และมักสนุกปากกับการวิพากษ์วิจารณ์ความผิดพลาดของผู้อื่น อย่างนี้ต้องถามว่า **“เรายังเป็นศิษย์ของพระองค์อยู่อีกหรือ ?”**

ประเด็นสุดท้ายเกี่ยวข้องกับ **“อารมณ์ใจ”** พระเยซูเจ้าตรัสว่า **“เวลาของเรายังมาไม่ถึง”** (ยน 2:4) ทั้งชีวิตของพระองค์มีแต่เรื่องของ **“เวลา”** ไม่ว่าจะเป็น... **“เวลา”** แห่งการแสดงตนเป็นพระเมสสิยาห์ (ยน 7:6, 8) **“เวลา”** แห่งการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน (ยน 12:23; 17:1; มธ 26:18, 45; มก 14:41) จะเห็นว่าทุก **“เวลา”** ของพระองค์ล้วนเป็นการตระหนักว่า ภารกิจของพระองค์คือการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา ไม่ใช่การทำตาม **“อารมณ์ใจ”** ของพระองค์เอง **ทั้งชีวิตของพระองค์คือการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา** ในเมื่อพระเยซูเจ้าซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้ายังปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา เราซึ่งเป็นสิ่งสร้างยิ่งสมควรและจำเป็นต้องปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้ามากกว่าเป็นร้อยเท่าพันทวี นั่นคือ

เราต้อง “คิดเหมือนพระเจ้า ปรารถนามีเหมือนพระเจ้า และทำเหมือนพระเจ้า” ให้สมกับที่พระองค์ทรงสร้างเรามาตามพระฉายาของพระองค์

นอกจากบทเรียนที่ได้จากพระเยซูเจ้าและพระมารดาแล้ว เรายังได้รับบทเรียนจากยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระวรสารอีกด้วย ยอห์นเขียนพระวรสารหลังจากพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์แล้ว 70 ปี ตลอดระยะเวลา 70 ปี ยอห์นมีโอกาสได้ไตร่ตรองและพัฒนาความเชื่อของตนจนสามารถแฝงความหมายที่ลึกซึ้งเกินกว่าคนทั่วไปจะเข้าใจได้ไว้ในตัวอักษรที่เล่าเรื่องธรรมดา ๆ ประเด็นของยอห์นคือ... ชาวยิวถือว่า จำนวน 7 หมายถึง ความสมบูรณ์ ความครบครัน ในเมื่อมี “โอ่ง” เพียง 6 ใบ จึงหมายถึง ความไม่สมบูรณ์ สำหรับยอห์น สิ่งที่ไม่ครบสมบูรณ์ก็คือ บรรดากฎระเบียบต่าง ๆ ที่ชาวยิวยึดถือเป็นหนทางนำมนุษย์กลับไปหาพระเจ้าได้ หลังจากเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นชั้นเลิศ พระเยซูเจ้าทรงแทนที่กฎระเบียบที่บกพร่องและไม่ครบสมบูรณ์ด้วย “พระพรหมทาน” ที่ดีเลิศและสมบูรณ์ครบครัน นอกจากคุณภาพชั้นเลิศแล้ว ปริมาณเหล้าองุ่นยังมีเต็มโอ่งหินถึง 6 ใบ ๆ ละประมาณ 100 ลิตร หากบรรจุใส่ขวดเบียร์ขนาดใหญ่จะได้ประมาณ 800 ขวด ซึ่งมากเกินไปสำหรับงานมงคลสมรสไม่ว่าจะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม หมายความว่ามิใช่พระพรหมทานมากเกินไปจนไม่มีทางที่จะมีผู้ใด “ขาดแคลนพระพรหมทาน” ของพระเยซูเจ้าได้

พระองค์สามารถเปลี่ยนความบกพร่องของเราให้เป็นความดีครบครันได้ อย่างไม่จำกัด เว้นแต่เราจะไม่ยินยอมให้พระองค์เปลี่ยนแปลงเท่านั้น

%%%%%%%%%

3. พระนางมารีย์เสด็จเยี่ยมนางเอลีซาเบธ

ข่าวดี ลก 1:39-45

³⁹หลังจากนั้นไม่นาน พระนางมารีย์ทรงรีบออกเดินทางไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแคว้นยูเดีย ⁴⁰พระนางเสด็จเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และทรงทักทายนางเอลีซาเบธ ⁴¹เมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของพระนางมารีย์ บุตรในครรภ์ก็ดิ้น นางเอลีซาเบธได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม ⁴²ร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย ⁴³ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า ⁴⁴เมื่อนั้นได้ยินคำทักทายของเธอ ลูกในครรภ์ของฉันก็ดิ้นด้วยความยินดี ⁴⁵เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง”

เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือน พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมาแจ้งข่าวแก่พระนางมารีย์ว่า พระนางจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ซึ่งพระเจ้าผู้สูงสุดจะเรียกว่า บุตรของพระองค์ (ลก 1:31) แต่เนื่องจากพระนางยังเป็นพรหมจารีอยู่ จึงถามทูตสวรรค์ว่าเหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไร ? ทูตสวรรค์ตอบยืนยันโดยอ้างถึงนางเอลีซาเบธว่า ทั้ง ๆ ที่เป็นหมั้นและอายุมากแล้ว นางยังตั้งครรภ์ได้ตั้งหกเดือนแล้ว (ลก 1:36) เมื่อทราบว่านางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ พระนางมารีย์ซึ่งเป็นชาวเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี จึงเร่งรีบเดินทางลงใต้ มาเยี่ยมนางเอลีซาเบธซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองหนึ่งแถบภูเขาในแคว้นยูเดีย (อาจเป็นเมืองเฮโบรน – เทียบ ยชว 21:11)

เมื่อเข้าไปในบ้าน ทันทีที่นางเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของพระนาง นางก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระจิตเจ้า ร้องเสียงดังว่า “ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า” ทั้ง ๆ ที่ไม่มีข้อความใดในพระคัมภีร์ที่ระบุว่านางเอลีซาเบธรู้เรื่องการตั้งครรภ์ของพระนางมาก่อน แต่ไฉนนางจึงเรียกหญิงพรหมจารีผู้นี้ว่า “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ? นี่ย่อมเป็นการเผยแสดงของพระจิตเจ้าล้วนๆ แม้แต่ “ลูกในครรภ์” ของนางเอลีซาเบธเองก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระจิตเจ้าและได้รับการเผยแสดงให้ทราบเช่นกันว่า “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เสด็จมาเยี่ยม จึงโดดเด่นยินดีเมื่อได้ยินคำทักทายของพระนาง (ลก 1:41) สมดังคำทำนายของทูตสวรรค์กาเบรียลซึ่งพูดกับเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาว่า “เขา (ยอห์น) จะรับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยมตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา” (ลก 1:15) เท่ากับว่า พระจิตเจ้าทรงยืนยันผ่านทางปากของนางเอลีซาเบธ และผ่านทางardin ของยอห์นซึ่งยังอยู่ในครรภ์ว่า พระนางมารีย์ทรงเป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นมารดาซึ่งตั้งครรภ์ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิตเจ้า และบุตรที่เกิดมานั้น “จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์ พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษให้แก่เขา เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไป และพระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย” (ลก 1:32-33) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระจิตเจ้าทรงยืนยันผ่านทางนางเอลีซาเบธและทารกในครรภ์ของนางว่าบุตรของพระแม่มารีย์หรือ “พระกุมาร” ก็คือ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” นั่นเอง

นอกจากยอมรับพระนางมารีย์เป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แล้ว นางเอลีซาเบธยังร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย” (ลก 1:42) ไซ้ ! พระแม่มารีย์ได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ เพราะพระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรร แต่ก็เป็นพระแม่ผู้ได้รับพระพรและมีบุญยิ่งกว่าหญิงใด ๆ นี้เองที่ยืนตรอมใจอย่างสุดซึ่งอยู่เชิงไม้กางเขน ฝ้าคูบุตรสุดที่รักสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมานแสนสาหัส เท่ากับว่า พระเจ้าทรงเรียกและเลือกพระแม่มารีย์ มิใช่เพื่อให้ได้รับความ

สะดวกสบาย แต่เพื่อให้พระแม่ได้รับพระสิริรุ่งโรจน์อันยิ่งใหญ่ และหนทางสู่พระสิริรุ่งโรจน์อันยิ่งใหญ่คือหนทางที่พระเยซูเจ้าได้ทรงเลือกแล้ว นั่นคือหนทางของ “กางเขน”

หากปราศจากกางเขน พระเยซูเจ้าจะได้รับเกียรติมงคลและพระสิริรุ่งโรจน์ได้อย่างไร ? เช่นเดียวกัน หากปราศจากกางเขน พระแม่มารีย์จะได้รับพระพรและมีบุญได้อย่างไร ? เพราะปราศจากกางเขน ก็ปราศจากมงกุฎแห่งความรุ่งโรจน์ (No Cross, No Crown) **นี่คือหนทางที่เราทุกคนต้องเลือกเดินหากคิดจะมี “ชีวิตใหม่” โอกาสฉลองพระคริสตสมภพปีนี้**

ที่สุด นางเอลิซาเบธกล่าวว่า “เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง” (ลก 1:45) คำกล่าวนี้เป็นเสมือน “กำลังใจ” จากหญิงชราคนหนึ่งซึ่งมีประสบการณ์ตั้งครรภ์ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเช่นเดียวกับพระแม่ นางให้กำลังใจพระแม่มารีย์ว่าจะ **“เป็นสุข”** หากเชื่อว่าพระวาจาของพระเจ้าจะเป็นจริง พระแม่ไม่เพียงเชื่อว่าพระวาจาของพระเจ้าจะเป็นจริงเท่านั้น แต่พระแม่ยังอุทิศตัวเองทั้งหมดเพื่อปฏิบัติตามพระวาจานั้นอีกด้วย ดังที่ทรงตรัสกับทูตสวรรค์ว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” (ลก 1:38)

อันที่จริงไม่ใช่เฉพาะพระแม่เท่านั้นที่เป็นสุข แต่ทุกคนที่เชื่อในพระวาจาของพระเจ้าก็เป็นสุขและมีชีวิตนิรันดร์ เพราะพระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้ที่เชื่อในเรา ก็มีชีวิตนิรันดร์” (ยน 6:47) เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงต้องตอบตัวเองให้ได้ว่าเราเชื่อคำของทูตสวรรค์ที่กล่าวกับพระแม่มารีย์ว่า “บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า” (ลก 1:35) หรือไม่ ? และหากเชื่อว่า **“พระกุมาร”** ที่เรากำลังเตรียมรับเสด็จอยู่นี้คือ **“บุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด”** แล้ว **เราพร้อมจะอุทิศตนเพื่อพระองค์ดังที่พระแม่มารีย์ทรงอุทิศตนเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าหรือไม่ ?** (ลก 1:38)

ถ้าคำตอบคือ **“ครับ”** หรือ **“ค่ะ”** คริสต์มาสปีนี้ก็ช่าง **“แสนสุข”** จริง ๆ

%%%%%%%%%

4. สมโภชพระนางมารีย์รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ

ข่าวดี ลก 1:39-56

³⁹หลังจากนั้นไม่นาน พระนางมารีย์ทรงรีบออกเดินทางไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแคว้นยูเดีย ⁴⁰พระนางเสด็จเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และทรงทักทายนางเอลีซาเบธ ⁴¹เมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของพระนางมารีย์ บุตรในครรภ์ก็ดิ้น นางเอลีซาเบธได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม ⁴²ร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย ⁴³ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า ⁴⁴เมื่อฉันได้ยินคำทักทายของเธอ ลูกในครรภ์ของฉันก็ดิ้นด้วยความยินดี ⁴⁵เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง”

⁴⁶พระนางมารีย์ ตรัสว่า วิญญาณข้าพเจ้าประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ⁴⁷จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้า พระผู้กอบกู้ข้าพเจ้า ⁴⁸เพราะพระองค์ทอดพระเนตรผู้รับใช้ต่ำต้อยของพระองค์ ตั้งแต่นี้ไปชนทุกสมัยจะกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นสุข ⁴⁹พระผู้ทรงสรรพานุภาพทรงกระทำกิจการยิ่งใหญ่สำหรับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ศักดิ์สิทธิ์ ⁵⁰พระกรุณาต่อผู้ยำเกรงพระองค์แผ่ไปตลอดทุกยุคทุกสมัย ⁵¹พระองค์ทรงยกพระกรแสดงพระอานุภาพ ทรงขับไล่ผู้มีใจมักใหญ่ใฝ่สูงให้กระจัดกระจายไป ⁵²ทรงคว่ำผู้ทรงอำนาจจากบัลลังก์ และทรงยกย่องผู้ต่ำต้อยให้สูงขึ้น ⁵³พระองค์ประทานสิ่งดีทั้งหลายแก่ผู้ด้อยาก ทรงส่งเศรษฐีให้กลับไปมือเปล่า ⁵⁴พระองค์ทรงช่วยเหลืออิสราเอล ผู้รับใช้พระองค์ โดยทรงระลึกถึงพระกรุณา ⁵⁵ดังที่ทรงสัญญาไว้แก่บรรพบุรุษของเรา แก่อับราฮัมและบุตรหลานตลอดไป

⁵⁶พระนางมารีย์ประทับอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือนจึงเสด็จกลับ

*****

เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือน พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมาแจ้งข่าวแก่พระนางมารีย์ว่าจะทรงตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายชื่อว่าเยซู (ลก 1:31) แต่เพราะทรงเป็นหญิงพรหมจารี พระนางจึงถามทูตสวรรค์ว่าเหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไรกัน? (ลก 1:34) ทูตสวรรค์อธิบายว่าพระแม่จะตั้งครรภ์ด้วยพระอานุภาพของพระจิตเจ้า และบุตรที่เกิดมาจะเป็นบุตรของพระเจ้า พร้อมกันนั้นก็ได้ยืนยันว่านางเอลีซาเบธ ทั้ง ๆ ที่ชราและเป็นหมัน ยังตั้งครรภ์ได้ตั้งหกเดือนแล้ว (ลก 1:35-36) เมื่อทราบว่านางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ พระแม่มารีย์จึงรีบออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี มาเยี่ยมนางเอลีซาเบธซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองเฮโบรนในแคว้นยูเดียทางใต้ (เฮโบรนเป็นเมืองของสมณะ ตั้งอยู่บนที่ราบสูงของแคว้นยูเดีย ห่างจาก

กรุงเยรูซาเล็มไปทางใต้ประมาณ 40 กิโลเมตร – เทียบ ยชว 21:11,13) เมื่อพระแม่เข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และกล่าวทักทายนางเอลีซาเบธ นางเอลีซาเบธ ซึ่งได้รับพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม ร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า” (ลก 1:42)

สิ่งที่น่าสังเกตคือ ไม่มีข้อความใดเลยในพระคัมภีร์ที่บ่งบอกว่านางเอลีซาเบธรู้เรื่องการตั้งครรภ์ของพระแม่ แล้วนางรู้ได้อย่างไรว่า พระแม่กำลังจะเป็นพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าหากพระจิตเจ้าไม่ทรงคลไจนาง? เท่ากับว่า นี่เป็นงานของพระจิตเจ้าล้วน ๆ นอกจากนี้ ทารกในครรภ์ของนางเอลีซาเบธก็ได้รับพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม และได้รับการคลไจให้ทราบว่าเป็นพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาเยี่ยมด้วยเช่นกัน จึง “ดิ้น” ด้วยความยินดีเมื่อได้ยินคำทักทายของพระแม่ (ลก 1:41) สมดังคำทำนายของทูตสวรรค์ที่พูดกับเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาว่า “เขาจะรับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยมตั้งแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในครรภ์ของมารดา” (ลก 1:15) เท่ากับว่า พระจิตเจ้าทรงยืนยันผ่านทางคำทักทายของนางเอลีซาเบธและการดิ้นของทารกในครรภ์ว่า พระนางมารีย์ผู้รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณซึ่งเราพร้อมใจกันสมโภชในวันนี้ ทรงเป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นพระมารดาผู้ทรงตั้งครรรค์ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิตเจ้า และบุตรที่บังเกิดมานั้น “จะยิ่งใหญ่และได้ชื่อว่าพระบุตรแห่งพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์แก่พระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองพงศ์พันธุ์แห่งยาโคบตลอดไป อาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุดเลย” (ลก 1:32-33)

ทำไมพระนางมารีย์จึงได้รับเลือกให้เป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และได้รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ? เหตุผลประการแรกคือ พระแม่ทรงดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า ทั้ง ๆ ที่ทรงวุ่นวายพระทัยมากกับสิ่งที่ทูตสวรรค์แจ้งแก่พระนาง กระนั้นก็ตาม พระแม่ยังตรัสตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” (ลก 1:38) เพราะทรงพร้อมน้อมรับพระประสงค์ของพระเจ้าเช่นนี้เอง นางเอลีซาเบธผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระจิตเจ้า จึงร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด” (ลก 1:42)

ใช่! พระแม่ได้รับพระพรและมีบุญยิ่งกว่าหญิงใด ๆ เพราะพระแม่ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรร และที่สำคัญ พระแม่ก็ทรงตอบรับการเลือกสรรของพระองค์ด้วย! แต่ความจริงก็คือพระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรรผู้หนึ่งผู้ใด มิใช่เพื่อให้ผู้นั้นเสวยสุขแบบเห็นแก่ตัว แต่เพื่อให้ผู้นั้นทุ่มเทความคิด จิตใจ และพลังกำลังทั้งหมดเพื่อกระทำการกิจที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงไป

นั่นคือ พระองค์ทรงเลือกสรรพระแม่เพื่อจะได้มอบหมายภารกิจให้พระแม่ และทำให้พระแม่ได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ และหนทางสู่พระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์มีอยู่เพียงหนทางเดียว นั่นคือ “หนทางของกางเขน” ด้วยเหตุนี้ เราจึงเห็นพระแม่ผู้ได้รับเลือกสรรให้เป็นพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงประทับยืนด้วยความตรอมตรมสุดซึ่ง ณ เชิงไม้กางเขน ฝ้าคูพระบุตรของพระนางทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส

จนกระทั่งสิ้นพระชนม์ไปต่อหน้าต่อตา ความตรอมตรมแสนสาหัสจตุตถ์ “คาบแทงทะลุจิตใจ” ตามคำทำนายของสิเมโอน (ลก 2:35) นี้เอง ที่ทำให้พระแม่ได้ร่วมหนทางแห่งกางเขน และเป็นผู้ได้รับพระพรและมีบุญยิ่งกว่าหญิงใดๆ หากปราศจากกางเขน พระแม่ย่อมปราศจากเกียรติและการเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณซึ่งเราร่วมใจกันสมโภชวันนี้ เราจึงสรุปด้วยวลีที่ว่า No Cross, No Crown !

เพราะฉะนั้น เมื่อพระแม่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาทะของท่านเถิด” ย่อมแสดงว่าพระแม่ทรงพร้อมดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า แม้จะต้องเผชิญหน้ากับกางเขนอันแสนตรอมตรมสักปานใดก็ตามท่ามกลางความทุกข์ตรอมตรมและความยากลำบากต่าง ๆ นานาในชีวิต พระแม่ได้รับความบรรเทาใจว่าทั้งหมดนี้คือพระประสงค์ของพระเจ้า และทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ในแผนการของพระองค์ตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว นี่คือนิยามของพระแม่ ! หากเป็น “ลูกแม่” จริง เราต้องพร้อมกล่าวเช่นเดียวกับพระแม่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาทะของท่านเถิด” และอย่าเพียงแต่พูดเท่านั้น ต้องลงมือทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จลุล่วงไปดังที่ “พระแม่” ของเราได้ทรงกระทำ อันเป็นสาเหตุให้พระแม่ได้รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ในวันนี้ด้วย

เหตุผลประการที่สองคือ **พระแม่ทรงเชื่อและวางใจพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม** นางเอลิซาเบธกล่าวกับพระแม่ว่า “เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง” (ลก 1:45) **ใช่ ! ทุกคนที่เชื่อและวางใจในพระวาจาของพระเจ้าย่อมเป็นสุข**

ใน “บทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์” (*Magnificat*) พระแม่ทรงแสดงความเชื่อและความวางใจในพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม **เป็นความเชื่อและความวางใจที่พลิกโฉมหน้าของโลกอย่างสิ้นเชิง** เพราะพระแม่ทรงเชื่อว่า “**พระเจ้าจะทรงฟื้นฟูและปฏิรูปชีวิตมนุษย์**” ทุกด้าน

1. **ด้านศีลธรรม** พระแม่เชื่อว่าพระเจ้าจะ “**ทรงขับไล่ผู้มีใจมักใหญ่ใฝ่สูงให้กระจัดกระจายไป**” (ลก 1:51) เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมา ความหยิ่งจองหองและความมักใหญ่ใฝ่สูงจะต้องมลายหายไป เพราะเราจะมัวหยิ่งจองหองต่อไปได้อย่างไร ในเมื่อพระองค์ทรงเลือกเกิดในถ้ำเลี้ยงสัตว์ และทรงเลือกตายบนไม้กางเขน เมื่อความหยิ่งจองหองถูกทำลายหมดสิ้นไป เราจะเริ่มตระหนักว่าตนเองเป็นคนบาป อ่อนแอ และต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าอย่างยิ่ง

ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งในอังกฤษ เด็กชายและหญิงคู่หนึ่งนั่งเรียนติดกันจนรักใคร่ชอบพอกัน ต่อมาเด็กหนุ่มเข้าไปทำงานในเมืองและหลงผิดกลายเป็นนักลี้วกระเป่า วันหนึ่งเขาสามารถฉกกระเป่าเงินของหญิงสาวผู้หนึ่งได้ด้วยทักษะและสติปัญญาอันเฉียบแหลมของเขา ขณะที่ยืนยิ้มด้วยความภาคภูมิใจอยู่นั้นเอง พลันเด็กหญิงที่เขานั่งเรียนติดกันก็เดินมา เธอยังคงหวานชื่นและสดใสบริสุทธิ์เหมือนเดิม เมื่อสบตากันเขาตระหนักทันทีว่าตนเองช่างชั่วช้าจริง ๆ ด้วยความละอายใจ เขาพึงศีรษะกับเสาไฟอันเย็นเฉียบ พิมพ์ว่า “**ข้าแต่พระเจ้า ลูกอยากตาย**” ต่อหน้าคนรักผู้บริสุทธิ์ เขามองเห็นตัวเอง ! เช่นเดียวกัน เมื่ออยู่เบื้องพระ

פקตร์ของพระเยซูเจ้าและพระแม่ผู้ทรงสุภาพถ่อมตน ความหยิ่งจองหองจะมลายหายไป และเราจะมองเห็นตัวคนที่แท้จริง นี่คือจุดเริ่มต้นของการปฏิรูปศีลธรรม

2. **ด้านสังคม** พระแม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรง “**คว่ำผู้ทรงอำนาจจากบัลลังก์ และทรงยกย่องผู้ต่ำต้อยให้สูงขึ้น**” (ลก 1:52) นับจากนี้จะไม่มีการแยกแยะสังคมของคนชั้นสูงออกจากสังคมของคนชั้นต่ำอีกต่อไป เพราะพระเยซูเจ้าทรงบังเกิดและสิ้นพระชนม์ “**เพื่อมนุษย์ทุกคน**” ไม่ว่าจะยากดีมีจนสักเพียงใดก็ตาม **ทุกคนล้วนได้รับการกอบกู้ และเป็นบุตรของพระเจ้า “เหมือนกัน” และ “เท่าเทียมกัน”**

ในยุคกลาง มีปัญญาชนเร่ร่อนคนหนึ่งนามว่ามูเรตัส (Muretus) เขายากจนมากจนครั้งหนึ่งถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลในฐานะคนจรจัด คณะแพทย์สนทนากันเป็นภาษาละติน โดยคิดว่าเขาคงไม่เข้าใจ แพทย์คนหนึ่งเสนอให้ใช้คนเร่ร่อนไร้ค่าอย่างเขาเป็นหนูทดลองยา เขาแหงนหน้ามองแล้วตอบเป็นภาษาละตินว่า “**อย่าเรียกใครว่าไร้ค่าอีก เพราะพระคริสตเจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน**” พระองค์ทรงทำให้มนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกัน

3. **ด้านเศรษฐกิจ** พระแม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรง “**ประทานสิ่งดีทั้งหลายแก่ผู้คอยาก ทรงส่งเศรษฐีให้กลับไปมือเปล่า**” (ลก 1:53) สังคมที่ปราศจากพระเยซูเจ้ามักเป็นสังคมที่มีแต่ “**เอา**” ชนิดมือใครยาวสาวได้สาวเอา เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมา พระองค์มีแต่ “**ให้**” และทรงให้แม้กระทั่งชีวิตและโลหิตหยดสุดท้ายของพระองค์เอง ! เพราะฉะนั้น สังคมคริสตชนจึงต้องเป็นสังคมที่ไม่มีใครกล้า “**มีมากเกินไป**” ในขณะที่คนอื่น “**มีน้อยเกินไป**” จนแทบจะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ **ยิ่งได้รับมากเท่าใด ยิ่งต้องให้มากเท่านั้น** ดังที่พระแม่ผู้ทรงได้รับพระพรมากกว่าหญิงใด ๆ ได้ทรงมอบ “**น้ำใจ**” ทั้งหมดของพระนางแด่พระเจ้า วาทะที่ว่า “**ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นที่ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด**” จักต้องดังก้องอยู่ในจิตใจของ “**ลูกแม่**” ทุกคน **ทั้งวันนี้ที่เราสมโภชพระแม่รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ และตลอดไป**

%%%%%%%%%